

det, men det vil være meget interessant i saa Henseende at se den ærede Ministers Forslag. Kan han paa det Punkt finde noget godt, saa er det jo udmærket; thi det er ganske sikkert, kan jeg rolig sige, ogsaa dette Tings Flertals Ønske — det har jeg mærket paa mange Ting, ogsaa paa Forhandlingerne i Skattekommissionen — at komme til en Fiksering af Hartkornsskatterne. Endelig for det fjerde mener Regeringen, at man bør skride til Anvendelsen af en Stats-, Formue- og Indkomstskat, til en virkelig, om end begrænset Reform af de direkte Statsskatter, saa at disse ikke som hidtil komme til at hvile udelukkende paa de faste Ejendomme. Ogsaa det kan jo lyde meget kønt, men da det betyder, at vi skulle bort fra den Overførelseslov, som man hidtil har forhandlet om, og som man hidtil fra alle Sider har været enig om, saa tvivler jeg ogsaa paa, at den højtærede Minister gennem dette fjerde Forslag vil komme nogen lang Vej. Hvorledes den højtærede Minister har tænkt sig Formue- og Indkomstskatten, fik man jo intet at vide om.

Saa ender jo Ministeren med at udtale, at han haaber paa, at man gennem en rolig og fredelig, saglig Behandling, gensidig imødekommende Forhandling skal komme til et godt Resultat. Ja, Haabet beskæmmer ingen, og det haaber jeg ogsaa, men jeg nægter ikke, efter hele den Stilling, som den højtærede Minister indtog i Forgaars særlig over for det grundliggende i det Forslag, som Skattekommissionen har foreslaaet, ikke at tale om alle mindre Ting, som man jo altid, selv om de ere vigtige, kan forandre, men særlig fordi han modsatte sig Grundlaget, er jeg bange for, at med al mulig Imødekommen vil der ikke komme meget ud af Historien, og det er overordentlig bedrøveligt. Det er bedrøveligt, fordi denne Lov med større eller mindre Grund — jeg skal ikke nærmere gaa ind derpaa — nu en Gang fordres Landet over. Jeg synes, der er Beviser nok paa det, jeg synes, at det maa staa klart for enhver gennem de Landstingsvalg, som bleve foretagne, kort før Rigsdagen kom ind, at det ikke vil være muligt i nogen Landstingskreds uden for Kjøbenhavn ved et Suppleringsvalg paa et eneste Punkt i Landet at sætte en Mand ind, som er Modstander af Skattereformen, saaledes i det væsentlige opfattet, som baade Landstinget og Folketinget hidtil have opfattet den, selv om man i mange Enkeltheder kan være uenig. Saaledes ere Forholdene. Hvorfor vil man saa ikke se

dem i Øjnene og sige: Et af to, enten: Ja, skønt vi ikke synes, man har Ret, skønt der kunde tænkes noget meget bedre, saa bøj vi os, og tager det væsentlig med de Ændringer, som kunne være rimelige og naturlige, eller ogsaa ligefrem: Det er vor Hensigt at forhindre det. Det kan man ogsaa gøre, og der er ikke noget at sige til det; det følger af sig selv, at saavel en Regering som et Ting, hvis et Ting i saa Henseende vil følge Regeringen, selvfølgelig har Ret til at modsætte sig Reformen, selv om de ikke gøre klogt i det, de have Ret til det. Men det, at man vil bringe noget helt nyt frem, som maaske set ovenfra, ja jeg ved ikke, fra Maanen eller et andet Sted i Verdensrummet, vilde være meget bedre, det kan i Sandhed ikke nytte, naar man her i denne reelle Verden, under de Forhold, hvorunder vi leve, og med den Befolkning, vi have at gøre med, ved paa Forhaand, at der ingen Mulighed er for at komme frem ad denne Vej.

Knudsen: De fire Lovforslag paa Dagsordenen ere, som allerede gentagne Gange anført, fremkomne gennem den parlamentariske Skattekommissions Arbejde i Sommer. Foruden disse 4 Lovforslag foreligger der endvidere fra Kommissionens Flertals Side tre andre Lovforslag, som tilsigte en Forandring i Stempellovgivningen, men derimod foreligger der ikke fra Kommissionens Flertal Forslag til Forandring af eller Nedsættelse i den indirekte Beskatning. Jeg beklager, at den ikke har taget dette Spørgsmaal med og ikke sammen med de øvrige Forslag har forelagt et Forslag, gaende ud paa at nedsætte de indirekte Skatter. Kommissionens Formaal var jo „at undersøge, hvorledes en retfærdig Omordning af vore Beskatningsforhold . . . . bør foretages“, og til en saadan hører efter min Mening først og fremmest en Omordning af den indirekte Beskatning, en Nedsættelse af de stigende, byrdefulde indirekte Skatter, der navnlig paahvile den store, ubemidlede Befolkning. Dette Spørgsmaal har gentagende været Genstand for Forhandling, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun anføre, i hvor høj en Grad de indirekte Skalter stige; de udgjorde i 1889—90: 37,243,000 Kr., i 1898—99 vare de stegne til 51,753,000 Kr., altsaa en Stigning paa ca. 14½ Million Kr., og uddraget man af de indirekte Skatter, de egentlige Forbrugs-skatter, Toldafgifterne m. m., ere de i det nævnte Tidsrum stegne med ikke mindre